

החלקים הנרפסים ולחידוש הזרה באור חדש, כל ימי השמה תשבות.

שבחים, שכ הם תינו יד האדם להביא את כל הרגשות הצפונים בחובו לידי קשר של תחיה, ע"י שכילות העתיד של התהים עם כל ההליקות הרבות המשולבות בתוכו מתייצב בציור הבהיר בוגון בהיר וככללי, מפני ששרה החיים עודו לפני בכל הקיפור. ע"כ. בהתאם החזיותו וצירופם הכלילי הכל מתחלה, וחוי הבהיר נעשים עם העוז שביהם, ועם הנטייה לפיתוח ההרגשה של היופי והעדין, כעין אבן גור בתוכו כללות החיים, ומוסיפה יפהఆ פילו להזקינה והשחרות, "עטרת זקנים בני בנים". כה הדיבור כשהוא שומר את תפיקתו כראוי לו, פועל את פעולתו הכללית לרום את ערך החיים ואת דקota הרגשה. ע"כ כל רגש מתעורר לטוכה, כל קובלנה, שכחים היא מיד סמוכה לעורה, ובஹוט הציורים הפנימיים, אותן שהם אפילו עלולים להשפיל את ערך החיים כשם מתבודדים לעצם, מתעלמים עם כלותם ומתקדשים ע"י הדיבור האהוב, הנימוסי והמקודש, גשימים. החיים על ידיהם יותר, יקרים. וכל מהזה מעורר יגון של הפסד החיים, מביא את הלב לידי התעוורויות של ישועה וرحمים. אבל בשיחיבור יפה. מתעדותו הנשגבת לקשד את הציורים הפנימיים ע"י כלותם, (כ"א) [ו]עו יפרידם גם מאותו הקישור הטבעי הנשק לכל נשא אוניות הגונה, ויציג לראות רק את הצד העולו לכינור ולשלפות שביהם, מיד בהתרחב מחלת זו בכללות החברה, או אם תלך כסדרה ולא תשיג מועקה מתגרת לחץ הסבות הטבעות המדכאות את נשא האדם ומכוונות אותה פנימה, ומקריחות אותה להתחמד עם כל חוויה למלחמה באיש המעלה המלא חכמה ואור חיים של חסד ורדיפת צדק, החיים בכל עיפוים עומדים לפניCTOR חזון חדש ונחדר, עד יודיעם. ככל מה נכנסת לחופה, אלא כל המנגבל את פיו אפילו חותמיין עליו גז"ד של שכעים שנאה לטובה הופכים עליו לרעה. החיים בכללם משתקפים למסתכל בהם בתוכנם הפנימי לפי ההכנה הנפשית של כל אחד ואחד. האדם שהתרום להכיר את המאור הקדושה שיש בחים, את הווי והתפארת של איש המעלת הרוחנית הוא הכה המושך היותר גדול לכל מאורעותיהם. גם אוטם התזונותיהם שם מושפלים, הנם מתחבשים בעמם הנפש. בלבושים המזהיר מצד תעודתם, ולא די שאינן פוגמים את החיים כ"א הם מרומים. אותן. אבל מי שהשפיף נפשו מכבי להשקייף על הערך הנעלם של החיים, אין בו כח להכיר מהו הכה המושך הפנימי של כל עליות החיים מצד. ה给人一种 המוסרית היפה, ע"כ הם מתייצבים נגד עינוי בניוּלום, לפני גסות ההרגשה היותר שלפה. הידועה החודרת את כל מטמוני החיים, היא הולכת משולבת עם המושך הכללי של תכלית החיים ולא פריעת פריטיו הרעים, והחיים עצם מתייצבים בתוכה שפל, כאלו היו רק אסון נ麝' מתחפצים בזווים ומכוונים של האדם. ע"כ לא יוכל הלב כלל להרגיש את הצער והעלבון של האומללים הנדכאים מסבות הפסד של החיים. ע"כ בעון כלות הפה צרות רבות, טביעות וגוזרות קשות חבורות, מותם, יתומין, נזירים ועוד מאוגדים עם כלות החיים שלו, והם פועלים ברעתם לא בתור מקרים עוברים; כ"א בתור קווים מkipim ומכריים את שדרת החיים מן הקצה אל הקצה. או ישכיל כמה נואל הוא בהשפעתו האימה ובהזמו את הכה המאחד ומקדש את כל קרב וכליות. ע"כ אין הרעות עוברות בשפט, כ"א אבל זאת לא שב אפו ועד ידו נתווה.

רלא. מאי ועוד ידו נתווה, אמר רב חנין בר רבא הכל יודיעם. ככל מה נכנסת לחופה, אלא כל המנגבל את פיו אפילו חותמיין עליו גז"ד של שכעים שנאה לטובה הופכים לעלה לרעה. החיים בכללם משתקפים למסתכל בהם בתוכנם הפנימי לפי ההכנה הנפשית של כל אחד ואחד. האדם שהתרום להכיר את המאור הקדושה שיש בחים, את הווי והתפארת של איש המעלת הרוחנית הוא הכה המושך היותר גדול לכל מאורעותיהם. וגם אוטם התזונותיהם שם מושפלים, הנם מתחבשים בעמם הנפש. בלבושים המזהיר מצד תעודתם, ולא די שאינן פוגמים את החיים כ"א הם מרומים. אותן. אבל מי שהשפיף נפשו מכבי להשקייף על הערך הנעלם של החיים, אין בו כח להכיר מהו הכה המושך הפנימי של כל עליות החיים מצד. ה给人一种 המוסרת היפה, ע"כ הם מתייצבים נגד עינוי בניוּלום, לפני גסות ההרגשה היותר שלפה. הידועה החודרת את כל מטמוני החיים, היא הולכת משולבת עם המושך הכללי של תכלית החיים ולא פריעת פריטיו הרעים, והחיים עצם מתייצבים בתוכה שפל, כאלו היו רק אסון נ麝' מתחפצים בזווים ומכוונים של האדם. ע"כ לא יוכל הלב כלל להרגיש את הצער והעלבון של האומללים הנדכאים מסבות הפסד של החיים. ע"כ בעון כלות הפה צרות רבות, טביעות וגוזרות קשות חבורות, מותם, יתומין, נזירים ועוד מאוגדים עם כלות החיים שלו, והם פועלים ברעתם לא בתור מקרים עוברים; כ"א בתור קווים מkipim ומכריים את שדרת החיים מן הקצה אל הקצה. או ישkil כמה נואל הוא בהשפעתו האימה ובהזמו את הכה המאחד ומקדש את כל קרב וכליות. ע"כ אין הרעות עוברות בשפט, כ"א אבל זאת לא שב אפו ועד ידו נתווה.

רלא. בעון כלות הפה צרות רבות ונזרות קשות מתחדשות, ובחרויו שונאי ישראל מתיים, ואלמנות צוקים ואינם נענים, שנאמר ע"כ על בחרויו לא ישmach ד' ואת יתומין ואת אלמנתו לא יירחם, כי כלו חף ומרע וכל פה דבר נבל, בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נתווה. האדם מרכיב מנטיות טבעיות ונטיות חבריות, בשתיין הוא מקשר עם כל כתות הטבע והמציאות. כמשמעות הנפש האנושית על כלות הששלת הגודלה של כל המעשים וכל הנזיות שבקרו פנימה, על יתרום זה להה ואל הכל כלו, או ימצא שהכל יפה וטההור, הכל נעלחה ומרומם. ע"פ שבפרטם של הנזיות והכחות ימצא ג"כ כלו שפה סולדת בהם, ומוצא בעל הדעת הנקייה בהם איזה כיעור ושפלות, מ"מ גליו וידוע שאין ההשכפה הפרטית השקפה אמיתית כ"א לפא אחרות התמצית העולה מהשכפת האמת הכללית הסוקרת את הכל בסקרה אחת. כשהרגשות הפנימיים של האדם מתרפרטים לנצח החוצה כלפי החברה הכללית, בסיוואה של הסביבה הקרויה המתפעלת ע"י הדיבור, צrisk הפה להיות מקשר את הциורים כלפי הצד יותר אמיתי והיותר מעולה שלהם, שהוא ככל היותר המטרה יותר כללית וייתר רומה, שם כל נחל חיים מתכנסים ומילא הכל מתבבא נקי מלא חן וטהרה. או כשהמאורעות של החיים, אותם המעורבים ביחסו של הולכים כהוותם מצד חידושים, הם הולכים כסדרם בשלותן ונעימות הדיבור מצד הולכים, הם מושגים פרי להפה האנושי, ותוספת הדיבורים מרתבת את החיים עוד יותר בעשור הציורים, בגין האמת והכללות. וקיים טוב מביא טוב, עד שהמאורעות הטבעיים הולכים גם הם מתחאים להרחתת החיים, והעשרה הדיבור המביא טוב לעולם. וכן המאורעות של הנקייה החברותית היא לפחות מתחאה לטובת כל פרט ומכוונת ג"כ לטובת הכלל, כדי לעולם מתחאה לטובת כל חייהם ימצאו את עצמו מוכן הצד החדש המתויב להיות בחיים ימצעם שבחברה להרחב את כח הדיבור שכאדם על כל החזיות שבחברה ובINU, ולפי רוב הדיבור הטוב יזיככו המחשבות וירומו המעשים. התקופה שבאים שהיא מלאה עז ושותן החיים, היא תקופת הבהירות. היא נשענת הרבה על אותו הצד הפה